

HARANGSZÓ

A Ceglédi Római Katolikus Egyházközség Értesítője

KARÁCSONY

XIV. évfolyam 2. szám

Körlevél „A család éve” megnyitására

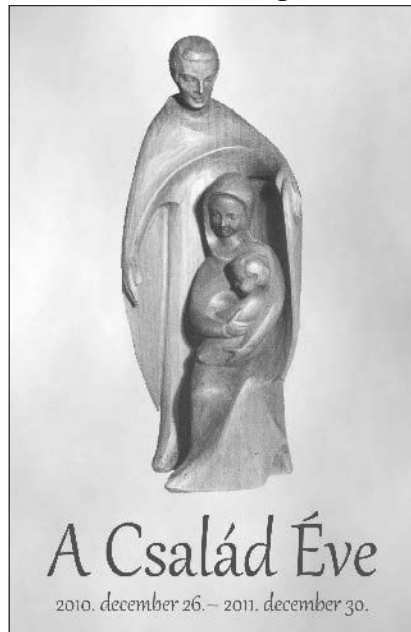
Krisztusban Kedves Testvérek!

1. Harminc esztendeje annak, hogy 1981-ben II. János Pál pápa kibocsátotta Familiaris consortio kezdetű apostoli buzdítását a keresztény család feladatairól a mai világban. Püspöki Konferenciánk a 2011. évet a Család Évének nyilvánította. Döntésünket az a szándék vezérelte, hogy tanúságot tegyünk hitünkről és felkeltsük az emberek szívében a szeretet és a felelősség érzését a társadalom legfontosabb intézménye, a család iránt.

Hogyan alakul a családok sorsa Európában, különösen pedig hazánkban? Ez a kérdés alapvető emberi problémát tár fel: milyen helyzetben van ma Európa, milyen állapotban élnek földrészünkön, különösen hazánkban az emberek? Nehéz erre átfogó választ adni. Ha a II. Vatikáni Zsinatnak az Egyház a mai világban című lelkipásztori rendelkezését tartjuk szem előtt, ma is el kell ismernünk, hogy az igazi választ úgy találhatjuk meg, ha szembenézünk a mai ember örömeivel és reményeivel, bánatával és aggodalmaival (Gaudium et spes 1). Amikor tehát az Egyház értékeli az egyén helyzetét és a társadalom állapotát, újra és újra pozitív és negatív szempontokra hívja fel a figyelmet. Nem azért teszi ezt, mert mindenáron azt akarja kimutatni, hogy a mérleg egyensúlyban van, hanem attól a meggyőződéstől vezérelve, hogy Isten műve önmagában mindig jó, de a bűn árnyékot vet a teremtett világra. Így hát a hívő keresztény

nem engedhet a reménytelen borúlátás kísértésének, de nem élhet a valóságtól elrugaszkodott álmovilágban sem.

2. Európa, ahol annyi nemzet kultúráját alakította Krisztus evangéliuma, ahonnan a keresztény örömhír hirdetői eljutottak az egész világra, ma azonosságának mély válságát éli át. Ha elutasítjuk Isten és a vallás gondolatát,

sőt a valóság megismerésének lehetőségében is kételkedünk, könnyen kiszolgáltatjuk alapvető értékeinket pillanatnyi vágyak és érdekek játéka. Európának és népünknek is szüksége van Istenre. Nem feledkezhetünk meg gyökereinkről, mert csak így tudunk reménységgel és a valóság talaján állva tekinteni a jövőbe.

Kortársaink közül sokan abban akarják megélni szabadságukat,

hogy mindentől függetlenítk magukat, semmire nincsenek tekintettel, a másik emberre sem, a közösségre sem, a saját jövőjükre sem. A kellemes közérzetnek ebben a bűvöletében könnyen megeshet, hogy nem vesszük észre: elmúlik az élet, s amire lehetőségünk volt tegnap, az holnapra már a múlté. Gyakran félünk meghozni életünk nagy döntéseit, elkötelezni magunkat a sűrű tartó hűségre egy jó házasságban. Pedig olyan lények vagyunk, akiknek a fejlődéséhez is, a fizikai, szellemi, lelki értékekben való gyarapodásához és kiteljesedéséhez is szüksége van a jó közösség, a szerető család biztonságára. Még Isten szeretetét is a családi élet tapasztatából vett fogalmakkal fejezzük ki. Így tudjuk igazán átérezni, mit jelent, hogy ő szerető Atyánk, mi pedig egymásnak testvérei vagyunk. Ugyanígy az Egyházban és a közösségben is magabiztosabban, harmonikusabban találjuk meg a helyünket, ha átértük a szeretet és a bizalom légkörét. Ha megtapasztaltuk az anyai szeretetet, igazi értelmet kap számunkra az is, hogy az Egyházat édesanyjának valljuk.

Az emberi személy igazi szabadsága lehetőség az Isten akarata szerinti, értékeket teremtő és megvalósító életre. A szabadság tehát nem a kapcsolatok megszakítását, az azoktól való úgynevezett megszabadulást jelenti, hanem életünk megtöltését a szeretet gazdagságával.

3. Társadalmaink irányvesztésének világos jele a népesség fogyása. Hazánk lakossága az idén

tízmillió alá csökkent. Pedig a család egészséges működése ebben a társadalom egészségének is fokmérője. Európában mindenki elismeri, hogy súlyos népesedési probléma alakult ki. A keresztény ember azt is feladatának érzi, hogy a megoldást keresse, mégpedig abból a biztos hitből kiindulva, hogy Isten szeret minket, hogy neki terve van velünk. Ezt a tervét pedig Jézus Krisztusban nyilatkoztatta ki.

A család és az élet Isten tervének szerves része, sőt a család lehetővé teszi, hogy megérezzük az Istennel való közösség örömét. A férfi és a nő szerelmének szépsége, ha egész életre szóló szövetségre lépnek egymással, Isten legvonzóbb természetes képét jeleníti meg az emberi társadalomban. Ez az életszövetség a férj és a feleség kölcsönös javára, s az új emberi élet elfogadására és nevelésére irányul. Ma mégis azt látjuk, hogy gyakran hiányzik a nyitottság a sírig tartó házassági közösségre. Mintha félnénk attól, hogy igent mondjunk az életre! A mai városi, de egyre inkább a vidéki élet is úgy szerveződik, hogy nagy nehézséget jelent népes családot

fenntartani. Az anyaságot a társadalom nem mindig becsüli meg kellően. A gazdasági válság és a munkanélküliség szorongást és félelmet hoz sok család életébe. Pedig az anyaság és a családok megérdemlik az egész társadalom megbecsülését és szolidaritását. Az ő támogatásuk nem pusztán szociális kérdés, hanem egész népek, társadalmak jövőjének, létének vagy nemlétének kérdése. Márpedig az élet ára megfizethetetlen. Bármilyen gazdag legyen is egy ember, az életét nem vásárolhatja meg: végül is minden vagyona kevésnek bizonyul. Ahogyan a zsoltár írja: „Az élet ára túl magas volna, meg nem fizetheti senki soha, hogy örökké éljen, s a sírt ne lássa” (Zsolt 49,9-10).

4. Imádkozzunk az idén különös odaadással családjainkért. Legyen a család maga is a közös hit, a közös imádság otthona. Plébániai közösségeink ismerjék meg, tartsák számon a körükben élő katolikus családokat. Maguk a családok is örömmel találják meg egymással a kapcsolatot. Oszsák meg egymással ünnepeiket és gondjaikat, segítsék egymást munkával, személyes jelenléttel,

tapasztalatok átadásával, és ha szükséges, anyagiakkal is. Büszkeség lehet számunkra olyan családok közösségéhez tartozni, akik gyerekruhával, bútorral, baráti szóval, betegek ápolásával nap mint nap segítik egymást, akik hordozzák a nemzedékek közötti összetartást, akiknek gondjuk van a magányosokra, az idősekre és a betegekre is. Különös figyelemmel és szeretettel kísérjük azok keresztthordozását, akik súlyosan fogyatékos gyermekeket nevelnek! Bátorítjuk azokat is, akiknek megtört a családi életük, tartsanak ki a hitben és az Egyházzal való közösségben.

Kérjük a Szent Család áldását családjainkra, kérjük az első magyar szent családnak, Szent István királynak, Boldog Gizellának és Szent Imre hercegnek közbenjáró támogatását. Kérjük a példamutató családapa, Boldog Batthyány-Strattmann László könyörgését családjainkért és egész nemzetünkért. Amen.

Budapest, 2010. december 26,
Szent Család vasárnapja

**A Magyar Katolikus Püspöki
Konferencia**

METAOPTIKA

*Nagyon figyelj, mert a világot
teszed is azzá, aminek látod.*

TÁRSASÉLET

*Fölkereslek, hogy
ne kelljen rádöbbenned:
magamra hagytál.*

ÍTÉLET

*sohasem fogod
megbocsájtani nekem,
hogy nem szeretted*

HÁZASSÁGI EMLEKMŰ

*van, amikor t i s z t á b b
eltörni egy tárgyért, mint
elmosogatni.*

AXIÓMA

*ki nem vigasztal
meg, mikor megbántottad,
az nem is szeret.*

A SZÉPSÉGRŐL

*Van, ki gyönyörű.
Van, kin észre kell venni.
S van, ki attól szép,
hogy hasonlít egy csúfra,
akit szeretek.*

*akárhogy,
akár-
mikor: aki nem boldog
éppen:
hálátlan.*

TALÁLKOZÓ

*Úgy tervezem,
hogy ez búcsúzás volt.*

ASZINKRON

*Nem én kések.
A világ siet.*

ÖREGSÉG

*Van, amikor csak
emlékszem arra, ami
éppen történik.*

VAGYONNYILATKOZAT

mindenemet szavá tettem

Fodor Ákos

Meggyújtottam két szál gyertyát!

Talán életem egyik legsötétebb időszak, a Szent Ferenc Alapítvány beindulása utáni második, harmadik év volt.

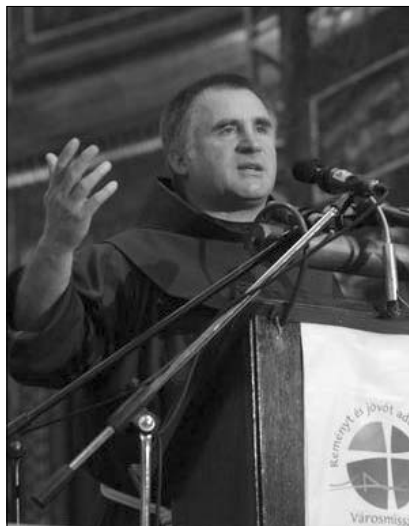
Az anyagi gondok, a hatósági zaklatások, néhány munkatársam megtorpanása nagyon elkésérett. Kicsinek, sebezhetőnek, gyengének éreztem magamat a mindennapi feladatok előtt. Mindenütt sötét felhők és nehézségek voltak, és én újból és újból megtapasztaltam a magam és a munkatársaim korlátait, melyek alól szerettem volna kibújni.

Ültem a kápolnába és Jeremiás próféta szavaival keseregtem: „Uram rászedtél, és én hagytam magamat rászedni...” Majd beláttam, hogy az önsajnálát nem vezet semerre, és segítséget kértem az újszövetségi szentírástól, mely a Luk. 2, 34-nél nyílt ki... A Próféta megmondja Máriának, hogy szívét tör fogja átjárni, de Mária a sok-sok nehézség miatt nem keseredik el, nem esik pánikba, hanem előmegy a templomba, és két gerlefiókával fejezi ki áldozatát, háláját az ő Szent Fiáért... Nem ő kér Istentől hálát, ajándékot a világ megváltásában végzett munkájáért, hanem ő ad ajándékot az Istennek, amiért rábízta Teremtője a kis Jézust.

Jó volt megérteni, hogy igazából nemcsak feladatot kapott az Isten-anya, hanem egy hihetetlenül szép lehetőséget is, melyért ő hálás, és melyet alázattal meg is köszön. Számára az ő Szent Fia egy drága ajándék, egy létra, mely a mennybe vezet. E kemény feladat által, Mária kibontakozhat, felnőhet oda, hogy a Mennyei Királynője legyen. Az ő nagysága, hogy felismerte a lehetőséget és bátran Isten kezét megfogva útra is kelt. Letettem a Szentírást, elővettem két szép gyertyát és meggyújtottam az oltáron. Lelkemet hihetetlen belső béke, öröm és erő járta át. Megértettem, hogy nem elfutni, kibújni kell a mindennapok feladatai elől, hanem, bátran szembe menve velük, megoldani azokat! Mindent átalakított bennem az, hogy Mária példájára

én is meg tudtam köszönni a magam feladatát az Istennek.

Megértettem, hogy igazából, boldog alázattal nekem kell hálát adnom a gyermekekért, a kollégákért, a mindennapi nehézségekért, mert azokat felvállalva, alázatos becsületességgel megoldva, én is, a marék por, felnőhetek oda, hogy a jó Isten partnereként, a világ tovább teremtésében részt vegyek, és talán egyszer én is a világ Urával egy asztalhoz ülhetek... Persze ez a tisztánlátás, megvilágosodás ott a kápolnában, nemcsak leállította a feladatok előli menekülési vágyat

bennem, hanem hatalmas erőket, forrásokat fakasztott szívemben. Megértettem, hogy én e sajátos feladat megoldására születtem, az árvák befogadása az Isten adta nagy lehetőség számomra. Lassan, ahogyan szembefordultam a feladatokkal, és nem a menekülést, hanem a bátor kiállást választottam, a nehézségek kezdtek meghátrálni, eltűnni.

Hihetetlen öröm volt megtapasztalni a mindennapi gondok embert próbáló erőfeszítéseiben az Isten gondviselő jelenlétét. Kedves gyerekeim, ne féljete a munkától, a mindennapok őrlő erőfeszítéseitől. Ne bátortalanítsen el benneteket saját gyengeségetek, korlátaitok tudata sem. Isten az Ő nevében elinduló kis emberke győzelmében akar megdicsőülni. Kicsinységünk,

ne gyávává, hanem csak alázatossá tegyen! Az, aki a teremtés hajnalán a semmiből a világot teremtette. Az, ha felvállalod a feladatodat és bátran nekifeszülsz, akkor általad tovább is teremti a világot. Csodálatos a hatalmas Isten gyermekeként egy - egy kis morzsáját e világnak alázattal kézbe venni, és szerényen ráfigyelve elkezdni formálni azt. Hiszem, hogy egyetlen dolog mit lázasan keresnünk kell itt ezen a földön, az a mi saját feladatunk!

Az a becsületes munka, mely által a világunkat tovább teremtő Isten partnerei, társai lehetünk. Tudom, hogy a felvállalt munkánk visszahat ránk, és nemcsak a kezünk által épül, szépül a világ, hanem általa mi magunk is megszépülhetünk, kiteljesedhetünk, és megszentelődhetünk. Hihetetlen távlat, a mindennapi becsületes munka, egy porszem számára! Számunkra, emberek számára az egyetlen lét-óra, mely összeköti e földi létet az örökkévalósággal: a családjunk, a munkahelyünk, a népünk gondjait felvállaló mindennapi kitartó erőfeszítés. Csak az Isten által felkínált szent feladataink megragadása által van esélyünk, hogy a természetfölötti világba felkapaszkodjunk.

Amennyiben botladozó gyermeked, férjed, feleséged kezét elengeded és önzőn csak a magad kényelmével törődsz, lehet, hogy csendesebb, egyszerűbb lesz az életed, de egészen biztos, hogy csak sodródó, céltalan falevéllé válsz. Istentől kapott hivatásodban, munkádban, melyet Isten rád bízott, megszentelődhetsz, megtisztulhatsz és megtapasztalhatod, hogy milyen édes és gyönyörűségecs már itt ezen a földön a szeretet útján járni. Lehet, hogy a feladataid, mint óriási malomkövek megőrölnek, de ne félj, mert a mindennapok tüzeiben Krisztust hordozó kenyérré válsz... Szeretettel bátorítlak az adventi csendben: te is tedd a magad két gerléjét az oltárra!

Testvéri szeretettel:

Csaba testvér

Róma 2010

A C.I.M.(Coetus Internationalis Ministrantium) a Nemzetközi Ministránszövetség ministráns zarándoklatot szervezett Rómába, melynek mottója: „Merítsünk az Élő Vízforrásból!”

2010. augusztus 1-jén indultunk Vácról Rómába emeletes busszal, Szlovénián keresztül. Hétfőn reggel 6 óra tájban átléptük a szlovén és olasz határt. Első utunk a tengerparthoz vezetett, egész nap itt voltunk, és csak délután 4-kor folytattuk utazásunkat az olasz főváros felé.

Másnap korán reggel indultunk a Szent Péter térre. Odaérve már láttuk, hogy több tízezren vannak. Mivel ez közös ministráns program volt, együtt énekeltünk, imádkoztunk.

Egyszer csak mindenki az égre emelte tekintetét, és egy helikopterre lettünk figyelmesek. A géppel a pápa érkezett meg. Minden nemzet örvendezve mondta: Benedikt, Benedikt. Tapsoltunk, ujjongtunk, s a szívünk megtelt örömmel.

Felettünk körözött egy pár kört, s leszállt. Nemsokára az autójával kijött a térre minden nemzet között integetve, majd mi is visszaintegetve üdvözöltük. A bazilika lépcsőjénél kiszállt pápai mobiljából. Leült a trónusába és szentbeszédet mondott a megjelenteknek. Sajnos nem mindent értettünk, mert németül beszélt.

Először felsorolta az országokat, ahonnan a ministránsok érkeztek. Szent Tarziciusról, a ministránsok védőszentjéről is beszélt, akinek az óriási szobra mellette állt.

Természetesen a ministránsokról is szólt, s végül így buzdított: „mi mind Krisztus öröme lehetünk a világban.”

A pápai audiencia után a főváros bazilikáit látogattuk meg. A Santa Maria Maggiore-t, a San Paulo fuori le Mura-t (Szent Pál bazilika), amely a bazilikák közül a második legszebb számomra. Ellátogattunk még a Manoppello kapucinus templomba, ahol a legenda szerint Krisztus meggyötört arcának vonásait örökítette meg egy kendő, melyet egy asszony (Szent Veronika) nyújtott a keresztet vivő, verejtékező Krisztusnak. Elmentünk a Colosseumba, az Angyalvárba, felmentünk a Spanyol lépcsőn.

A Trevi-kútnál is jártunk (La Fontana di Trevi), amelynek az a legendája, hogy ha háttal állva a kútnak a jobb kezeddal a bal vállad felett dobsz bele aprópénzt, akkor még életedben vissza fogsz térni arra a helyre.

Másnap reggeli után énekeltünk, készültünk a magyar szentmisére, ahol mi voltunk az énekkar. A próba után ismét elmentünk a Szent Péter bazilikába, ahol nagy csodálattal megtekintettük Péter apostol sírját.

Számomra a legszebb szobor Michelangelo szobra volt, mely Mária ölében a keresztről levett Jézust ábrázolja (Pieta). Lementünk az altemplomba is, ami római pápák temetkezési helye, és több évszázados múltra tekint vissza.

Kijövet a Vatikán előtt egy csoportképet készítettünk, s elmentünk egy közeli pizzériába, ahol természetesen pizzát ettünk és egy pár óriási gombóc fagyalaltot. Gyors énekpróba, aztán indultunk is a magyar misére. A szentmisén a püspök atya szentelt vizet, és így – ahogy a mottónk mondja – mindenki tudott meríteni magának a római szentvízből. Ezután beültünk a buszba, s elindultunk Magyarország felé.

Ezen a találkozón sok barátot szereztem, sokakkal közülük még ma is tartom a kapcsolatot. Számomra ez a találkozó felejthetetlen, életre szóló emlék marad. Köszönöm plébánosomnak, Bokros Levente atyának, egyházközségünknek, Püspök atyának s végül családomnak ezt a lehetőséget.

*Bakó Patrícia
7. osztályos tanuló a Református Iskolából*

Dr. Bednarik Anasztázia
orgonaművész

ÚJÉVI KONCERTJE

2011. január 2-án, vasárnap 17 órakor
lesz

a Szent Kereszt Plébániatemplomban.

A koncertre a belépés ingyenes.

Kirsch Attila Levente református lelképásztor:

Advent

Sokan kérdezhetjük mi is az az Advent?

Eredetileg az 'ad-ventus'-ból származik, ami annyit tesz, hogy az 'eljövetelig'.

Minek az eljöveteléig? – tehetjük fel a kérdést.

Az eljövétel alapvetően várakozást és izgalmat jelent. A keresztény hagyomány ezt 'patientia'-nak nevezi, vagyis türelemnek, amit minden erények királynőjének neveznek (hagyjuk most azt a kérdést, hogy mi az erények királya... ..valószínűleg a pontosság, aminek mindnyájan híján vagyunk, talán egyedül a bankok, a közszolgáltatók és az adósságbehajtók nem).

A türelem az izgalom felismerése. Valami nincs itt, ami pedig igen jó lenne. Ahogy a nyár nem jó és az őszre vágyunk, mert meleg van.

Télen hideg van, ezért a tavaszt reméljük. Összetett dolog ez, mert valaki a telet, van pedig, aki a nyarat nem szereti.

Ezt teszik páciensek is az orvosoknál. Türelmetlen türelemmel várnak a sorukra. Arra, hogy bejussanak, a másik fele pedig a kijutásra vár. Várakoznak az egészségre...

Olykor úgy tűnik, hogy az egész élet várakozás. Várakozás az egészségre, a nagy Ő-re, arra, hogy majd kisüt a nap. Várunk a vonatra, a buszra, várunk arra, hogy sorsunk jobbra forduljon, várunk a pénztárnál, várunk a fizetésre, a gyesre, a segélyre, a jobb időre, arra, hogy elálljon az eső. Valamint várunk a megszületendő gyermekre.

Akit tudunk, hogy világra jön, negyven hét alatt folyamatosan fejlődik, egyre több terhet jelentve az

őt kihordó anyának. Édes nehézség, vállalt fájdalom.

Amikor várakozunk a már meglévőre, de még nem tudjuk milyen lesz, mily arcot hordoz, hogyan mosolyog és hogyan sír, addig reménykedünk.

Amikor pedig megérkezik a várakozás gyümölcse, legyen az akár egészség, vagy egy vonat, akkor megnyugszunk. Mert tudjuk, hogy célba jutunk hamarosan. Valami ilyesmi az Advent is. Várunk a megnyugvásra, a csendességre, amikor az izgatottság hangjai elhalkulnak, a feszültség megoldódik, a türelmetlenségünk kihuny.

Talán így lehetne az Adventet is leírni. Várunk a kiseddre, a békeségre, a célba érésre.

De. Az Advent, a keresztények várakozása Krisztusra, nem egészen ezt jelenti, hanem az Úr visszajövetelét. Hatalommal és erővel, ítélettel és igazsággal. Várunk az ítéletre.

Csoda, hogy izgulunk?

Boldog John Henry Newman bíboros szavai

Szükségem van rád

Uram, szükségem van Rád, hogy hálát tudjak adni.

Mert nem akarom, hogy csak az én szempontjaim alapján, amit jónak és hasznosnak ítélek meg, csak az alapján adjak hálát Neked. A Te erősséges szempontjaidra, az evangélium gyöngyszemeire is szükségem van, mert nélkülük alaptalan az életem, értelmetlenek a küzdelmeim.

Uram, szükségem van Rád, hogy áldva magasztaljam a pillanat töredékét, amikor elcsendesül bennem a lüktető és nyüzsgő jelen. Amikor jelenléted áldott hangján, megszólal bennem a Te Lelked, melyet a világ kezdetétől fogva nekem készítettél, melyet fogantatásom pillanatában

örökké nekem adtál, hogy a soha, semmivel össze nem téveszthető hangom, amit nekem adtál, ezen a hangon szóljak hozzád, én igaz Atyám.

Uram, szükségem van Rád, hogy felfedezzem a jeleket, amiket elrejtettél és felfedtél. Amikor úgy éreztem egyedül vagyok, engedted, hogy lázasan keressem a szeretet mélységét, mely sohasem abban tündöklök, hogy teljességgel magához ölel, hanem mert éjt nappallá téve, fényében megkereshetem, ami elveszett, megelhetem, mely kezemből, életemből észrevétlenül kigurult, valamikor amikor figyelmetlen voltam és erőtlen, gyöngé és esendő.

Uram, szükségem van

megerősítő, lelkesítő szavakra. A te szavadra megtelik életem örömmel és derűvel. Eloszlik minden baljóslatú, kísértő hang. Nélküled életem sötétség és szomorúság, veled halálom is kikelet és rügyfakadás. Jó tudnom, hogy sohasem voltam, lehetek nélküled, hisz kívüled semmi sem lehet, mert minden Benned van.

Uram, Rád van szükségem, mikor a semmi egésznek tűnik, amikor a rész a teljesség álruhájában tetszeleg, amikor a hamis, csupán csalafinta, és a góg szinte gyermeki játék, amikor a tudatlanság bányá, a hatalom szelídnek tűnő, amikor a hóhér sír és az akasztott mosolyog, amikor a bűn templomaiban az ember csak számadat, statisztikai jel, amikor az elvágyakozóknak nincs tovább és az elbotlókát dühösen

ütlegetők szidalma az égig hatol, akkor is adj kapaszkodót az embernek, bizalmat a megtörtetteknek, erőt az erőtlennek, ételt és italt az éhezőknek és szomjúhozónak.

Uram, szükségem van Rád. Gyermekként nem ismertelek, kamaszként lángolt a szívem érted, fiatalként követésedre szegődtem és titokzatos szegődtem és titokzatos szegődtem és titokzatos szegődtem. Utammá a te utad vált, boldogságommá, hogy közeledben lehetek, örömmé, hogy helyet készítettél.

Uram, azt az utolsót országodban, engeddd most szóval és ígérettel lefoglalnom. Engedd majd magadhoz és magamhoz, hogy önmagamhoz ne legyen szükségem Rád.

De addig is, had mondjam ezerszer és ezerszer, hogy szükségem van Rád.

Lelkipásztori Napok Máriabesnyőn

November elején, immár hetedik alkalommal szervezte meg a Váci Egyházmegye az évente megtartandó Lelkipásztori Napokat, melyen a papok, katekéták, segítő munkatársak és a hívek közösen gondolkodhatnak, beszélgethetnek, tapasztalatot cserélhetnek.

Az együtt töltött napok mottója: „Megteremtette az embert saját képására!” (1Móz 1, 27)

A bibliai idézet már utalt a következő egyházi év tematikájára, a családra is.

Az előadások, elmélkedések témái, a szerelem, a szexualitás, a házasság és a család köré volt összpontosítva.

A megnyitó szentmisét a kegytemplomban Dr. Beer Miklós püspök atya celebrálta. Nagy megtiszteltetésünkre és örömünkre mindvégig velünk volt ezekben a napokban.

Nagyszerű előadásokat hallottunk e témákkal kapcsolatban mind elméleti, gyakorlati és tapasztalati síkon egyaránt.

Tomka Ferenc atya megosztotta velünk gondolatait a párkapcsolatok hazánkban hanyatló tendenciájáról, ennek okairól és következményeiről. Előadásának bővebb tanulmányai egy könyvben is megjelentek, melynek címe: „Biztos út”, mely nemcsak fiatalokhoz szól, hanem szülőkhöz, és pedagógusokhoz is. Világos, határozott beszéd, útmutatás azokról a problémákról, amelyek között az ifjúság készül a hivatásának fölismert házasságra.

Ebben a társadalomban, a nehéz körülmények között is fényt gyújt, irányt mutat, bátorít, konkrét cselekvésekre hív, hitet ébreszt, hogy a XXI. század hajnalán is lehet derűsen, tisztán megélt udvarlási kapcsolattal, jegyességgel indulni a házasság felé.

Az előadás keretében a házaspárok és a családok tettek tanúságtételeket, megosztva tapasztalataikat az aktív és építő

közösségeikben való jelenlétükről és munkájukról saját plébániájukon, illetve más családi közösségekben. Mondva: Kevés kovász egy egész tésztát megerjeszt.

A programok többször adtak lehetőséget közös beszélgetésre, ismerkedésre, örömök és nehézségek, tapasztalatok és élmények szabadabb légkörű megosztására.

Az atya előadását egy pszichológus doktornő érdekes előadása követte, mely a szerelmet és a szexualitást a hormonológia szemszögéből vizsgálta. Tanulságos üzenet volt, hogyan is férnek meg egymás mellett a molekulák és az Isten.

Az értékes előadásokat esténként szentségimádás követte a püspök atyákkal, végül a zsolozsma közös imádkozásával zárult a nap.

A rendezvény másnapján, Dr. Farkas László atya, a Váci Egyházmegye ifjúsági referense és fiatal segítői tartottak beszámoló élményeikről, a régiókkal való közös programokról, táborokról. Ízelítőt adtak abból a gyöngyszemekből, amelyek minden fiatal előtt adottak, csak segíteni kell őket és elvezetni a krisztusi közösségekbe.

Mint katekéta, nagyon fontosnak tartom a körülöttünk élő és ránk bízott emberekhez vezető kapcsolódási pontokat, hogy itt, a lakóhelyünkön is tudjunk segíteni a kis közösségeknek, hogy tudjanak boldogulni a világban, hogy megtalálják életükben a keresztény erkölcsi értékeket, amit majd ők maguk is tovább tudnának adni a következő generációnak.

Nélkülözhetetlen ehhez a lelki és a családi háttér. A mai társadalomban ez sajnos többeknek hiányzik vagy sérült, ott mindenképpen a közösségektől kell, hogy megkapja. Fontos célunk tehát, hogy nyissunk az ifjúság felé, a család felé.

Ehhez élő egyházi közösségekre

van szükség, akik maguk is befogadják az értékre, biztonságra, szeretetre vágyó embert, és akinek átadhatják mindezt.

A család, a nevelés és az oktatás, a társadalmi problémák megoldása miatt is nagyon fontos.

Több esélyt kell kapniuk a következő generációknak a vallásos nevelésre.

A fiatalok tisztaságának megtartásában is sok segítséget adnak a keresztény közösségek.

A lelkipásztori napokon több ilyen közösség is beszámolt munkájukról, sikereikről, mint például a Don Bosco Nővérek és a Szalvatoriánus Szerzetesrend.

XVI. Benedek pápa a tisztaságról tanítva mondja: „A tisztaság nem a kapcsolatok hiánya, hanem intenzív kapcsolat Istennel és az embertárssal.”

Akár cölibátusban, akár udvarlási kapcsolatban, akár házasságban él valaki, a tisztaság abban tud igazán megvalósulni, aki intenzív kapcsolatban áll Istennel és emberrel, aki egyértelmű, életre szóló döntést hozott valaki mellett. A tisztaság a test és a lélek harmonizálása, alávetése a szeretetnek. A tisztaság tanítható, begyakorolható, őszintén vágyott érték.

Hogy ez az érték felragyog-e társadalmunkban, ez közös felelőssége a felnőtteknek és az ifjúságnak egyaránt.

Nagy örömmre szolgált a lehetőség, hogy ott lehettem ezen a találkozón, mert úgy érzem, hogy sok értékkel és tapasztalattal lettem gazdagabb, és bízva, hogy üzenetét át tudom adni egyházközösségünknek.

Ez mindannyiunk küldetése, ahogy Jézus mondja: Ti vagytok a föld sója. Ti vagytok a világ világossága. ...Arra küldelek titeket, hogy világítsatok”(Mt 5, 13)

Maga Jézus küld tehát bennünket.

*Marton Melinda
katekéta*

Elhunyt Keszthelyi Ferenc Jeromos

Keszthelyi Ferenc Jeromos nyugalmazott váci megyéspüspököt, életének 83., szerzetességének 64., áldozópapságának 60., püspökségének 18. évében, 2010. december 6-án hazahívta a mennyei Atya.

Temetése 2010. december 14-én, kedd délelőtt 10 órakor volt a váci székesegyházban, ahol szentmisét mutattak be érte a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia tagjai és paptársai, majd utána ugyanitt helyezték örök nyugalomra a feltámadásig.

„Ki a szívet tekinti, az jobban ítél, mint az emberek, akik csak azt nézik, ami látszik, és e látszat szerint ítélnék.” (Szent Bernát)

Istenben boldogult testvérünk 1928. március 16-án Egerben született. Középiskolai tanulmányait 1938 és 1946 között a Cisz-

terci Rend egri gimnáziumában végezte. 1946. augusztus 29-én lépett Zircen a Ciszterci Rendbe. 1946-1950-ig Zircen, a rend hit-tudományi főiskoláján végezte teológiai tanulmányait. Ünnepestes fogadalmat tett 1950. augusztus 23-án. A szerzetesrendek fel-

osztatása után 1950-1951-ben a székesfehérvári szemináriumban fejezte be teológiai tanulmányait. Székesfehérvárott, 1951. április 2-án szentelték pappá. 1951-1952 Polgárdiban, 1952-1953 Nagytétényben káplán. 1953-1960 Budafok-Belvárosban káplán és hittanár. 1960-1962 Remetékertvárosban káplán. 1962-1965 Tárnokligeten lelkész, 1965-1967 adminisztrátor, majd 1967-1974 ugyanitt plébános. 1974-1992 Nagytétényben plébános. 1969-től Dr. Kerekes Károllyal Egerben évente szervezte az ún. Katekétikai Lelkigyakorlatokat. II. János Pál pápa 1992. február 11-én kinevezte váci megyéspüspökké, szentelése, 1992. március 21-én Vácott volt. 75. életévét betöltve 2003. március 27-én fogadta el lemondását a Szentszék, nyugállományban lévő idejét azóta a Verőcén lévő szeretetotthonban töltötte.

A keresztény vezetés hét buktatója

A keresztény vezetőnek mindig résen kell lennie, hogy elkerülje a következőket:

- Élvezet – Mindig meg kell küzdenünk, hogy ne azt tegyük, ami könnyű, hanem azt, ami helyes!

- Gőg – Biztos, hogy meg fog kísérteni a gondolat: „Nézétek, mekkora dolgokat vittem végbe!” A Szentírásban két vezetőnek támadtak hasonló gondolatai... pórul is jártak! (Dán 4,28–33 és ApCsel 12,19–23)

- Halogatás – Sokszor tudjuk, mi a helyes döntés... de mivel nehéz meghozni, halogatjuk, remélve, hátha Isten „el-

rendezi” a dolgot, vagy meggondolja magát.

- Mások véleménye – Mindig lesz valaki, akinek nem tetszik, amit csinálunk, akik vagyunk, amit képviselünk... mindig! Aki emberek tetszését kezdi keresni, többé nem Istennek akar tetszeni! (vö. Gal 1,10)

- Teljesítmény – A siker egyik legnagyobb buktatója, ha a vezető kezdi azt hinni, hogy az eredmények neki köszönhetőek... és hogy továbbra is fenntartsa őket, még többet kell dolgoztatnia... s olyan tempót diktál, aminek az a vége, mintha százhatvannal rohanna a falnak.

- Nehézségek – A nehézségeket ne tekintsük Isten büntetésének... inkább Istentől kapott felkészítésnek! Dávid sem nehézségnek tekintette az oroszlánt és a medvét... hanem lehetőségnek, hogy felkészüljön az életében bizonyosan bekövetkező komolyabb nehézségekre (ld. 1Sám 17,33–37).

- Szenvedélyes lelkesedés – A szenvedélyes lelkesedés is buktató lehet, ha nem vezetjük, hanem lerohanjuk vele az embereket! Isten nem a csüggedtség lelkét adta ne-

künk... hanem az erő, a szeretet és a józanság lelkét (2Tim 1,7).

Az erő szeretet híján mindig rideg törvénykezéssé és zsarnokossággá torzul. Istentől kapott hivatásunkban szenvedélyesnek kell lennünk..., de meg kell tanulnunk, hogy lelkesedésünkkel odavezessük az embereket, ahol lenniük kell..., ne pedig odahajszoljuk!

christianpost.com

Kispapjaink, növendékeink

Balla János, piarista szerzetesjelölt, Cegléd

„Gyertek, nézzétek meg!(...)” (Jn 1, 39)

Ez év augusztus 24-én kezdődött a prenoviciátusom a Szegedi Piarista Rendházban. Amedeo Cencini, A fiú lelkülete című könyvében így ír erről az életállapotról:

„A prenoviciátus általános célja, hogy az egyénben megérlelődjön az a tényleges képesség, hogy hívő emberként szabadon a megszentelt életet tudja választani személyes ideáljául.

Sajátos céljai pedig a hivatás hitelességéről való kölcsönös megbizonyosodás a jelölt (prenovicius) és a szerzetesrend részéről egyaránt, valamint új és tényleges lelki készség megérlelődése a fiatalban, a korábbi életállapotával való szakítással együtt, és az intézményen belül a Krisztuskövetés dinamizmusával összhangban.

Azt is mondhatnánk, az első tapasztalat ideje ez, amelynek végpontja a noviciátusba való belépés elhatározása. (...)

Négy örökfogadalmas szerzetessel élek egy közösségben. Napunkat a templomban a diákokkal a

kezdjük a reggeli ima keretében, majd ezután közösen szentmisén veszünk részt. Napközben mindenki iskolában van. Az örökfogadalmas atyák a rendház melletti Dugonics András Piarista Gimnáziumban tanítanak, az egyetlen jelölt, pedig a Gál Ferenc Hittudományi Főiskolán elsőéves teológiai tanuló. A szent zsolozsmát este közösen végezzük, majd napunkat ismét a templomban a diákokkal az esti imával zárjuk.

A teológiai tanulmányok mellett, a Piarista Rend hivatalos nyelvét, a spanyolt tanulom heti két alkalommal.

Azonban a tanulás mellett nagyon sok alkalom adódik a piarista szerzetes negyedik, különleges fogadalmának gyakorlására: az ifjúság neveléséről való különleges gondoskodásra.

Heti egy alkalommal, négyfős diákcsoporttal ételt osztunk az Alsóvárosi Ferences Plébánián a rászorulóknak. Nagyon sok lehetőség nyílik ekkor a személyes és közösségi beszélgetésre.

Kedden és csütörtökön esti prefektus vagyok a kollégiumban. A szolgálat ilyenkor a szilencium őrzése és a lámpaoltás este tíz órákor.

Csütörtökönként a kollégium kisebb imacsoportokká alakul. Egy ilyen csoportot vezetek én is. Tagjai a kollégium legifjabbjai a hetedikesek és nyolcadikosok.

A jelölt idő egy évet jelent a Piarista Rendben. Ezután kezdheti meg a jelölt a noviciátust.

Összefoglalni ezt az évet így lehetne röviden: Év elején egy konferencián vettem részt a tanári karral a nevelésről, közösségről az iskolában, amelyet a házfőnököm tartott. Zárásul egy Fodor Ákos verset idézett:

Alapszabályok

A vendégnek minden jár.

A vendég mindent mástól ajánlékba kap.

A vendégnek előbb-utóbb el kell mennie innen.

A vendég magával semmit nem vihet.

Mindenki vendég.

Kantár Norbert Árpád Piusz, seminarista, Cegléd

2005-ben, abban az esztendőben, amikor Vácon átléptem a szeminárium kapuján és elbúcsúztam édesanyámtól, prefektus atyánk feltette nekünk azt a kérdést, hogy milyen újmiséis jelmondatot választanánk. Így utólag visszatekintve eltűnődtem azon, hogy vajon nem volt korai erről gondolkodni?

Hiszen hét esztendő annyi titkot tartogat... Évekkel később, egri tanulmányaim folyamán megrendülve értesültünk

egyik görög katolikus papnövendék társunk váratlan haláláról.

És tulajdonképpen akkor tudatosult bennem igazán, hogy csak Isten kegyelme tart még meg engem...

Rájöttem tehát, hogy nem volt korai ez a kérdés; mert az élet értelméről sohasem lehet elég korán gondolkodni. Isten szolgálata ugyanis nem a papszentelés pillanatával kezdődik, hanem a fogantatástól.

Nem volt korai a kér-

dés, hiszen nem nekem kell tudni életem hátralevő idejének minden titkát, hanem a mennyei Atyának... és Ő pedig ismeri.

A Szentírás lapjai megszámlálhatatlan szebbnél szebb idézeteket őriznek.

Amelyekből a pap egy egész életre jelmondatot választ. Egy idézet, amely lendületet, erőt és vigasztalást ad. Megélvén nehézségeket, szembesülvén gyarlóságaimmal, egyetlen jé-

zusi mondás hatott oly módon az életemben, amelynek felidézésével erőt vettem a csüggedés fölött, bátorítást nyertem a küzdelmekben; egyszóval tartást kölcsönözött és kegyelmet árasztott, amikor szükségem volt rá.

Egy olyan mondata ez Jézusnak, amelyet búcsúbeszédében mondott. Akkor, amikor az ember a legfontosabbakat mondja, a legfontosabbat akarja átadni azoknak, akik közel állnak hozzá:

„Bízzatok, én legyőztem a világot!” (Jn 16,33)

Ez a mondat egyben hála is ösztönöz. Minden alkalommal ugyanis, amikor a hivatásom kialakulásáról beszélgetek és Isten kegyelmét éltetik, amiért egy nehéz és vallástalan környezetből meghívást nyertem a papi szolgálatra, mindannyiszor kifejezem hálaomat azért a számomra nagyobb kegyelemért, hogy szeretett Üdvözítőnk esendőségem és gyarlóságaim ellenére is megtartott engem.

Ezek azok a pillanatok, amikor a szentgyónás mellett szinte kézzelfoghatóan találkozom Isten jóságos irgalmával.

Bízni Krisztusban, bízni az Ő ígéretében nem pusztán annyit jelent nekem, hogy bocsánatot nyerek tőle, hanem hogy bensőleg emel föl engem;

lelkileg tesz nemesebbé, önmagához hasonlóvá. Egyszóval fejlődöm. Számomra a hivatás tehát egyfelől jobb, krisztusi értelemben véve nemesebb emberré válni, és vonzóvá tenni a környezetem számára azt, amit megismertem azok által, akik hitelesen képviselték Krisztust.

Gyakran jut eszembe váci spirituálisom és lelki atyám szavai: „Úgy élni, hogy minket látván az embereknek kedvük legyen jobb emberként élni.” Ez a gondolat magában hordozza a reményt.

Annyi megtört és kilátástalan életet sodor utunkba a gondviselés... Magam is – szemináriumba való lépésem előtt – kilátástalanságban sodródva nem igazán láttam reményt egy nyugodt élethez...

Amikor azonban Isten gondviselése áttemt egy olyan életbe, amelyben megajándékozott az emberhez méltó élettel, akkor nem pusztán arra jöttem rá, hogy a remény élesztette föl bennem, hanem hogy a remény elsődleges célja, az Isten kegyelmére való ráhatározás.

A babiloni fogság idején annak a három izraelita ifjúnak sem az volt a reménye, hogy megmenekülnek az igazságtalan kivégzéstől, hanem hogy Isten a halálban sem hagyja őket magukra.

Karácsony alkalmával minden újra felelevenedik... A nehézségek és felemelkedés.

És azt gondolom, hogy ez így van jól, hiszen a nehézségekből való felemelkedés, valamint a bűnből való kiemelkedés földidézése nélkül nem

gyullad hála a szívünk az iránt, akinek valójában mindent köszönhetünk.

És ha mi magunk nem vagyunk hálásak, akkor azokon a reményvesztett embereken sem tudunk segíteni, akiknek legnagyobb fájdalmuk a reménytelenség. Krisztus születésével kézzelfoghatóvá vált a remény.

Nekünk, embereknek pedig, akár keresztények vagyunk, akár azok az emberek, akiknek a hit nehéz, érdekünk hogy reményt vigyünk oda, ahol csüggedés uralkodik.

Érdekünk, hisz mindnyájan egy biztosabb és boldogabb ország polgárai szeretnénk lenni.

Annak az országnak polgárai, amelyet a megtestesült Üdvözítő hirdetett meg kétezer évvel ezelőtt.

Krizsán Zoltán diakónus, Tatárszentgyörgy

„Elég neked az én kegyelmem”

Szüleim harmadik gyermekeként 1986-ban láttam meg a napvilágot Budapesten. Két bátyám van, akik velem ellentétben a családos hivatást választották.

Édesapám 12 éve meghalt, azóta édesanyammal élek. Családommal együtt Tatárszentgyörgyön lakom, ami Dabas várostól délre található.

A középiskolai tanulmányaimat a kecskeméti Piarista Gimnáziumban végeztem el.

Ezt követően, érettségi után jelentkeztem kispapnak a Váci Egyházmegyébe. Kispapi éveim alatt három szemináriumban tanultam. Első évemet Vácott töltöttem, amire mindig nagy örömmel emlékezem vissza. Egy évet tanultam Egerben, majd 2006-tól

az esztergomi Érseki Papnevelő Intézet növendékeként készülhetek a papságra.

Idén szentelt fel S.E.R. Dr. Beer Miklós váci megyéspüspök úr diakónussá az egyházmegye szolgálatára. A szentelési jelmondatomat a második korintusi levélből vettem: „Elég neked az én kegyelmem” (2 Kor 12,9).

Kispapi éveim alatt szép lassan rávezetett az Úr, hogy ne mindig én akarjak mindent megoldani, ne csak a saját erőmre, tehetségemre számítsak, hanem hagyatkozzam rá az Istenre.

Sok esetben ez a legjobb megoldás. Amikor úgy érzem, hogy valami nem megy, vagy félek valamitől, mindig ez a szentírási hely jut az eszembe.

Úgy gondolom, hogy a papságra csak úgy lehet vállalkozni, ha mindig szem előtt tartom a következőket: az Isten kegyelméből, és szeretetéből lettem pap, nem a saját érdemeimből, erőmből.

Fekete Roland, seminarista, Ecseg

*„Amikor születtem, nem jeleztek nagyot
messiás-mutató különös csillagok,
csak az anyám tudta, hogy királyfi vagyok.”*

(Mécs László: A királyfi három bánata)

Egyedüli gyermek lévén, szüleim valóban királyfihoz méltó módon neveltek, megadva nekem mindazt a szeretetet, amelyről nagyon sokan csak álmodnak. Gyermekkoromat Nógrád megye hegyekkel körülölelt kis településén töltöttem. Ezért is kedvesek számomra mind a szülőfalum, Ecseg, mind a festői szépségű Cserhát hegyesei, mert már kisgyermekként hatalmas túságokat tettünk az egész családdal.

Antoine de Saint-Exupéry írja az egyik művében: „Ha hajót akarsz építeni, ne azzal kezd, hogy szó nélkül kiosztod a munkásoknak a szükséges szerszámokat, és kiadod a parancsot a hajó megépítésére. Hanem először a munkások szívében keltsd fel az olthatatlan vágyat a végtelen tenger iránt...”

Csodálatos a gondviselő Isten jósága és szeretete! Nem erőlteti ránk az Ő akaratát, hanem tiszteletben tartja a mi döntésünket, ez az ember szabad akaratának az alapja. A vágy felkeltésével elindított a papi hivatás göröngyökkel teli, de csodálatos útján. Nem hallottam isteni szöveget, mint Mózes az égő csipkebokorból, csodajeleket sem tapasztaltam,

mint az ószövetségi próféták. A vágy felkeltése nem egy pillanat műve, hanem egy hosszú folyamat eredménye volt a lelkemben.

Hosszú időnek, több évnek kellett eltelnie attól a naptól kezdve, amikor nagymamám először – kb. 6 évesen – elvitt a templomba, addig, míg Vácra kerültem a szemináriumba. Amikor először voltam misén, rengetegen voltak körülöttem, mert elsőáldozás volt. Nem láttam semmit, ezért kiültem a padok közé a szőnyegre. Egy hétfőig erről beszéltek a faluban! Jó pár évvel később meg arról, hogy biztosan pap leszek, mert milyen szépen ministrálok!

Nem is gondoltam volna, hogy az Isten milyen előrelátóan készít fel a feladatok elvégzésére. Balassagyarmaton, a Szalézi Plébánián töltöttem a polgári szolgálatos időmet, amit a sorkatonaság helyett teljesítettem. Egy évig mint kulturális kiegészítő részt vettem a plébánia életében. Fő feladatomban a plébánia könyvtár állományának számítógépre vitele volt, amely megközelítőleg 5600 kötet könyvet jelentett. A végén már szinte rosszul voltam, ha valaki könyvet említett előttem. De a Jóistennek van ám humorérzéke! Amikor

Egerbe kerültem szemináriumba, kiegészítő könyvtáros kispap lettem, ott kb. 45.000 könyvvel.

A balassagyarmati Szalézi Plébánián töltött 1 év jó alkalom volt arra, hogy belelássak a papi élet „rejtelmébe”. Ezért is nem volt nehéz számomra, amikor Ceglédre kerültem, plébániai gyakorlatra. Ezúton is köszönöm Levente atyának, hogy befogadott, valamint Piroska néni gondoskodását, és szeretetét, még ha a pacalpörköltjét nem is ettem meg.

Nagyon hálás vagyok a mindenható Istennek, hogy köztetek, Cegléden eltölthettem egy évet, és részt vehettem az egyházközség életében. Különösen is sokat tanulhattam az alapvető emberi kapcsolatok és megnyilvánulások terén az Idősek Otthonában, mind a lakóktól, mind a dolgozóktól.

Egy arab mondás szerint: nincs olyan pálma, amelyet a szél meg ne rázott volna! Az élet viharai, megpróbáltatásai mindannyiunk életében jelen vannak, így a mi papi, kispapi életünkben is. De erőt adnak ezen az úton azok a barátok, kispaptársak, akikkel együtt haladunk. Két lábbal a földön járva, de szemünkkel az eget figyelve az Istentől kijelölt úton tudjunk haladni, hogy hűséges papjai tudjunk lenni az Istennek, és ha Ő úgy akarja, egykor majd a kedves híveknek is.

Gyógyíts meg engem Uram

Uram, hiszem, hogy Te teremtettél, és hiszem, hogy ma is szeretsz engem. Egészen átjár, és körülvesz a Te teremtő energiád, erőd, és szereteted, a jóság és a szépség hatalma.

Jöjj a Te gyógyító erőddel és ajándékozz meg testem és lelkem egészségével! Néha a gyermekkor zavaraitól szenvedek: a hiányos odaadás, a kevés szeretet, de saját hibáim és kudarcaim miatt is. De hiszem, hogy Te mindent meg tudsz bocsátani és mindent képes vagy meggyógyítani. Segíts, hogy ne szenvedjek többé a keserű érzésektől és élményektől! Szabadíts meg engem Szentlelked által minden negatív tapasztalattól és rossz emléktől!

Adj nekem új jövőt, az öröm és a biztonság új érzetét, új kapcsolatot Veled és felebarátaimmal! Engedd, hogy átéljem gyógyításod valóságát és teljességét! Uram, bízom segítségedben. Gyógyíts meg és fordíts magad felé engem! Ámen!

A Damaszkuszi úton Szent Pál nyomában

A damaszkuszi út és a megtérés fogalma a köztudatban is összetartozó fogalmat jelentenek. Számunkra, huszonnegyünk számára 2010. október 14-én ez a fogalomegyüttes a maga teljes valóságában feltárult előttünk, amikor repülőgépünk elindult Szíria fővárosa, Damaszkusz felé. Zarándok útra indultunk Szent Pál életének fontosabb helyszínei és Szíria keresztény emlékeinek nyomába.

A zarándoklatok igazi célja: kilépés a hétköznapi világából és a megtérés, a visszatérés életünk végső célja, az Út, az Igazság és az Élet felé. A keresztény ember számára a zarándoklat akkor érik el igazi céljukat, akkor lesz a test és a lélek felüdülése, a szív és a lélek éltető forrása, ha ezt a célt nem téveszti szem elől. Az utazás, a zarándoklat kikapcsolódás, ismeretszerzés és vidám együttlét a többiekkel.

A zarándoklatban ez a kettős cél szép harmóniába csendül, s ettől lesz, vagy lehet életet formáló élménnyé.

Szíria, a ma 22 milliós ország neve régen az egész Szentföldet jelentette. Történelme szoros egységben volt a mai Izraellel és Jordániával. A Szentföldnek ez az országa háromszor akkora területű, mint Magyarország, kétharmad része sivatag vagy félsivatag, mégis elmondható, hogy ez a hely a kereszténység és a kultúrák bölcsője.

Lakóinak 90 százaléka iszlám vallású, de Szíriában az iszlám nem államvallás. Itt a lakosság 10 százaléka keresztény, akik a népesség gazdagabb és műveltebb rétegét alkotják. A városokban keresztény negyedekben élnek, és háborítatlanul gyakorolhatják vallásukat. Ennek számos jelét láttuk Szíria városait járva, a házakon kis fülkékben szentek szobrai is tanúskodnak a keresztény jelenlétről.

Ragyogó napsütésben, nálunk ilyenkor októberben szokatlan hőségben kezdtük felfedezni Mihály atya és idegenvezetőink segítségével az ország keresztény és történelmi emlékhelyeit.

A Damaszkusztól 80 kilométernyire a sivatagból kiemelkedő hegyek között Deir Mar Musza kolostorához 360 lépcső megmászásával jutottunk fel. A kolostor védőszentje Szent Mózes herceg, az etióp király fia, aki a VI. században élt, lemondott uralkodói jogáról, és ide vonult vissza Isten szolgálatára.

A kolostor templomának hűvösében gyönyörködtünk az ősi freskókban, majd szomjunkat forró teával oltva indultunk Maalulába. Ez az a kisváros, ahol még ma is beszélnek Jézus anyanyelvét, az arámit. Itt a Szent Szergiusz kolostor templomában egy fiatal lány arámi nyelven elimádkozta a Miatyánkot, ahogyan azt Jézus apostolainak tanította.

A Szíria Lourdes-ének tartott Mária kegyhely, Szednaja Miasszonyunk temploma zsúfolásig megtelt zarándokkal. Ide nemcsak a keresztények járnak, hanem a legtermészetesebb módon az iszlám hívők is, bizonyítva a békés együttélést.

Homsz városában a Szent Szűz temploma a másik kedvelt zarándokhely, ahol jámbor hagyomány szerint őrzik azt a Szűz Máriának tulajdonított övet, amit állítólag Szent Tamásnak dobott le az égből, mert kételkedett Mária mennybevitelében. Mit bizonyítanak Szíria Mária-kegyhelyei? Nem más, mint azt a tényt, hogy élő a keresztény hagyomány a Szent Szűz tiszteletében.

Ezrában, egy kis poros falu keresztény templomában van sárkányölő Szent György sírja. Itt volt a vasárnapi szentmisénk.

Damaszkusz, a több milliós főváros a világ legrégebben folyamatosan lakott városa. Szá-

munkra elsősorban mégis Szent Pál megtérésének a színhelye, az a hely, ahol a keresztényeket üldöző Saulból Szent Pál lett. A Damaszkusz felé vezető úton, ahol Saulnak megjelent Jézus, ma templom áll. Innen vezették be vakon Damaszkuszba az Egyenes utcába Júdás házába, ahol Ananiás meglátogatta, majd a Barada folyóban Pál névre megkeresztelte. Ananiás háza beépült egy templomba, amit meglátogattunk. Fantasztikus érzés volt végigsétálni az Egyenes utcán, egyúttal ez Damaszkusz lehangulatosabb része és a keresztény negyedben van (bár Júdás háza már nincs meg), vagy megnézni a Kisan-kaput, amelynek tornyából kosárban eresztették le és menekítették meg gyilkosaitól Szent Pált.

Természetesen nem feledkezhettünk el véletlenül sem arról, hogy mégiscsak iszlám országban vagyunk, mert a müezzinek itt is naponta ötször hívják imára híveiket.

Damaszkuszban az Omajjad nagymecsetben tízezer ember fér el egyidejűleg. A mecset nagysága lenyűgöző, 136 m hosszú és 37 m széles. A színpompás perzsa szőnyegekben mezítláb, hangtalanul lépdelve csodáltuk nagyságát, szépségét.

A bizánci időben ez Keresztelő Szent János tiszteletére szentelt bazilika volt. Itt őrzik a mecseten belül egy kis kápolnában Keresztelő Szent János fejét. Keresztények és mohamedánok számára egyaránt szent hely, hiszen itt egymás mellett imádkozva kérik a szent közbenjárását.

Látogatásunk végén a megadott időben kezdődött a délutáni ima, amelyen a mecset udvarán tartózkodó muszlimok többsége nem vett részt. Talán ez annak is betudható, hogy az iszlám nem államvallás, ezért a híveik egy része nem tartja meg vallási előírásait, gyakorlatait.

A sivatagon átvezető autóutak mentén beduinok sátrai tűntek fel, körülöttük a sivatag „hajói”, a tevék, meg legelésző kecskék és birkák. Utazásunk során nemcsak nagy távolságokat teszünk meg kilométerekben, hanem időben visszafelé utazva több ezer évet is.

A Közel-Kelet egyik legszebb romvárosába, Palmyrába igyekezünk. A szír sivatag szívében fekvő római kori romváros aransárga színei magával ragadnak, amikor belépünk a Hadriánus-kapun a 10 m magas oszlopokkal szegélyezett főútra. Az írásos emlékek Tadmorként említik a sivatagi oázis városát, Palmyrát, amely virágkorát Kr.e. a 2. évezredben élte.

Aleppótól 60 km-re Kalaat Sze-mánt (Simeon várát) is felkerestük, ahol a bizánci kor egyik legszebb bazilikája romjaiban is elkápráztatott.

Ezen a helyen élt az 5. században Oszlopos Szent Simeon, egy 20 m magas oszlop tetején 30 évig. Zarándokok sokasága hallgatta prédikációit, kérte és fogadta tanácsait. Napjainkban is látogatott hely, azonban az oszlopnak csak egy része látható.

Megcsodáltuk Boszrát is, a nabateusok egykori északi fővárosát,

amelyből nem sok emlék maradt. Közülük jelentős a Nabateus-kapu, amely a királyi palota főbejárata volt. Egyedüli emlék ez nemcsak Szíriában, de a déli fővárosban a jordániai Petrában sincs ehhez fogható. Leglátogatottabb műemléke a majdnem teljes épségében megmaradt római kori színháza, amely ma is jelentős fesztiválok színhelye.

Természetesen eljutottunk Szíria második legnagyobb városába, a 3 milliós Aleppoba is. A város 5 ezer éves múltra tekinthet vissza úgy, hogy több ezer éve állandóan lakott. Aleppóban a látóvalak többsége egyedülálló látványosság. Az omajjadok által épített nagymecsetben van Zakariásnak, Keresztelő Szent János apjának a síremléke. A Citadella Aleppo jelképe, monumentális látóvalak a város közepén, a világ egyik legnagyobb erődítménye. Az aleppoi szuk (fedett bazár) falán márványablán magyar és arab nyelvű szöveg olvasható: „Bölcsőjét kereste a magyarnak” híres keletkutatónk Kőrösi Csoma Sándor (1784-1842) aki zarándokútja során 1820. április 13. és május 19. között Aleppóban tartózkodott. Emlékére állította a Magyar Tudományos Akadémia.

A keresztes háborúk korából származó keresztes várak közül a legcsodálatosabb, legnagyobb, legjelentősebb vár a Krak de Chevaliers. A világ legszebb középkori várának tartják.

Ez a vár nemcsak katonai erődítmény volt, hanem igazgatási központ és kolostor is, hiszen johanniták birtokolták.

A keresztes várak sorából nem maradhatott ki Margat vára sem, amelynek feltárásában a magyar Major Balázs és régész csapata nyaranta dolgozik

A sok látóvalak közül az utolsó város Tartusz, Szíria második legnagyobb kikötője. Nem messze a várostól találjuk Szíria egyetlen szigetét, Ruadot, amit körülhajóztunk. Tartuszban a keresztesek korából származó katedrális, a Notre Dame de Tortosa ma múzeum.

Utolsó esténket Damaszkuszban töltöttük, a vacsora utáni séta az Egyenes utcában a kellemesen meleg nyári esték hangulatában telt el. Emlékekkel, élményekkel lélekben gazdagodva indultunk Damaszkusz repterére, hogy itthon is a damaszkuszi úton járva Szent Pál apostollal együtt a naponkénti megtérés útján haladjunk.

Dékány Mária Magdolna

Ima megpróbáltatásban

Ha elkövetkeznek a nem szeretem napok, nem akarom sem bátorságomat, sem hitemet elveszíteni, hanem bízni akarok Benned, végtelen jóságú Atyám!

Ha rám nehezedik a szenvedések súlya, föltekintek az égre, s fölnézek a Napra, melynek melegét és fényét Te küldöd a földre, hogy életet árasszon.

Ha bánat és fájdalom nyomja szívemet, a virágokra gondolok, melynek megdermednek a fagytól, de ismét életre kelnek a melegtől és fénytől.

Így szabadítasz meg engem is, jó Atyám, a fagytól, a nyomortól, ínségtől és fájdalomtól, mert a Te szereteted örök, és mert jóságos Atyja vagy gyermekeidnek.

Előre tehát bátran, minden homályon át az örök fény felé.

Ámen.

Mai magyar költők karácsonyi versei

Összeállította: Soósné Molnár Helga tanárnő

Szabó T. Anna verseit az esztergomi Keresztény Múzeumban látható oltárképek ihlették. Nem pusztán leírások a képekről, hanem értelmezései azoknak. A költő segítségével az olvasó is felfedezheti az újszülött arcán az „évezredek szenvedése”-t, megpillanthatja a szenvedő Krisztust, akinek vállára az angyal majd felsegíti a keresztet.

Szabó T. Anna:

Giovanni di Paolo:
Jézus születése (1470)

Három oltárkép

*világvégi szalmaházban
három magányos magában
apa aki nem apa
anya aki csak anya
gyermek aki mégsem gyermek*

*bámulja a bocika
(semmi más csak önmaga)
ahogy isten ember szenved*

*három narancs glória
képzelt angyalok kara
és éjszaka
éjszaka*

*legalább te aki fested
igazíts a képen tedd meg
add hogy megérintsék egymást
legalább egy simogatást
engedj*

Matteo di Giovanni:
Mária a gyermek Jézussal és két angyallal (1482)

*fiús arcú, keskeny kezű
szomorú szűz,
fátyolzuhatagban sápadt
szomorúfűz.*

*Édesfiát átkarolja,
múljk ember-átka róla,
selymes ölébe szorítja –
ezzel is csak szomorítja.*

*Fia arcán évezredek
szenvedése,
nincsen bűnös, akit ő ne
venne észre,*

*három ujját égre tartja,
teljesülhet végre rajta
Isten vágya: hús és vér –
felmentést már nem remél.*

*szőke angyal imádkozik,
keze reszket,
ő segíti majd vállára
a keresztet.*

*Kopasz öreg király térdel,
kezeben egy kiscsesláda,
kilátszik a köpeny alól
sovány lába.*

*Hosszú hajú király nézdel,
kezeben a mósusz, ámbra,
díszes nehéz brokát borul
alakjára.*

*Rámosolyog édesanyja,
bámulja és úgy ringatja:
„Szép az arany, jó a szándék –
de a Gyermek az ajándék!”*

*Harmadiknak zöld mentéje,
nagy turbánja,
kezeben a tömjén, mirrha,
csendre int az ujjá, mintha
angyalt látna.*

*A kisbaba jó szorosan bepólyálva,
glóriásan mosolyog fel a királyra.
rózsás arcú fehér csomag,
rajta körben piros szalag.*

A Szmrecsányi főoltár mestere:
Királyok imádása (1480)

Lackfi János verse gyermekhangon mondja el a költő panaszát arról, hogy a felnőttek ünnepi készülődése a gyakorlati teendőkre és a szervezésre szorítkozik. A gyermeki lélekben azonban megszólal a vágy, nemcsak az európai karácsony hidege, hanem az ünnep valódi értelmének átélése iránt is. Ézsaiás könyvének szavaival – „gyermek születik nekünk” – idézi meg a felnőttek világából hiányzó áhítatot.

Lackfi János:

Készülődés

Egyszerűen nem értem, a felnőttek csak lótnak-futnak, képtelenek átélni a közelgő Karácsonyt, pedig az üzletek kirakatában már mindenhol téli tájat rendeztek be, szánkóval, rénszarvasokkal, Mikulással, füstölő kéményű, világító ablakú, favázás házikkal, keringő kisvonattal, és legfőképp hóval, rengeteg hóval, legszívesebben belefűrnám lángoló arcomat.

Az utcán mindenki szatyrokkal, hosszú bevásárlólistákkal csörtet, este nálunk a vacsorák kibírhatatlanok, meg lehet süketülni, többen mindig telefonálnak, röpködnek az érkezési dátumok, melyik nagyszülő, unokatestvér, ismerős melyik busszal, vonattal, repülővel jön, ki kell-e menni érte, mi a kedvenc étele, van-e már piros csíkos nyakkendője és meleg

hatisnyája,

kész diliház, nekem meg a csend és a hó és a jég jár az eszemben, végtelen fenyvesek suttogása.

Kinyitom a hűtőt, állok előtte, odabenn csupa fagyos malac, töltött pulyka, meg egy guvadó szemű hal, szájában

citromkarikával,

sütemények, rajtuk a porcukor, mint a hó, a kiáramló hidegbe temetem az arcomat, és behunyom a szemem, és kapok egy tockost hátulról, mert a hűtő elromlik, ha nyitogatják, és akkor aztán meg leszünk löve.

Öcsém és húgaim egész nap ki-be szaladgálnak, csapkodják az ajtót, teljesen meg vannak

huzatva,

a nagybátyám, José Emilio a létra tetején állva átveszi anyám kezéből a gömböket és díszeket, szépül a messziről hozatott fa, nagybátyám elég furán néz ki mellényben, nyakkendőben, hosszúnadrágban, foga közt sziszegve

szitkozódik,

arca csurom izzadság, nézem letről,

a kedvenc ruhám

van rajtam, a bermudám pálmafákkal, meg egy színes póló MARE felirattal, megtörlöm

a homlokom,

reménytelenek ezek a felnőttek, nincs bennük

áhítat, pedig gyermek születik nekünk,

az égbolt vérvörös, csodaszép strandidő

van odakinn, negyven fok, mindenki Karácsonyra készülődik a Rio de Janeirói alkonyatban.

Kányádi költeménye csak érinti a karácsony témáját, de azért szerepel Lackfi János ritmus és rím nélküli verse mellett, mert mesterien csengeti össze az erdélyi fenyő és a brazil Krisztus-szobor képét.

Kányádi Sándor:

Egy fenyőfára

fiatalon karácsonyfásan
állt a csillagok s önnön
illatának áhítatában

férfikorába érve áldón
strázsált mint a Megváltó
szobra a Corcovádón

zord telek hosszú Golgotája
lankasztotta öregedőben
ágait pietába

ledöndült és fekszik a tiszta
forgácsok gyolcsán
lecsupasztítva

Csukás István első verse a régen elmúlt karácsonyok hangulatát idézi, a második pedig az idős ember hangján megszólalva félúton imádsággá válik.

Csukás István:

Karácsonyi dal

*Faggyúszagával felém leng
újra a karácsonyi gally,
sztaniol cincog s a lélek
lepedőnyi szárnyaival*

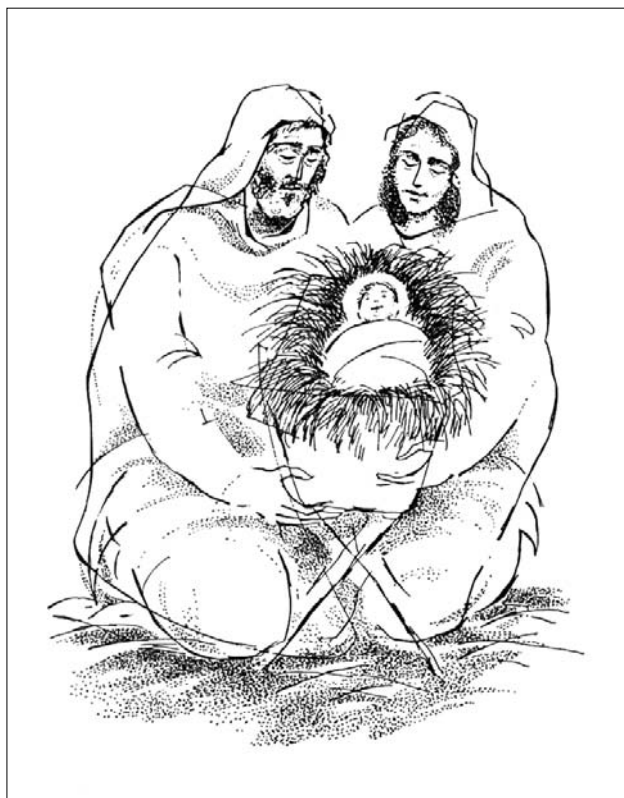
*fölrepül a mennyezetig,
villanykörte a glória –
ahonnan leereszkedik
darócban az Isten Fia...*

*Égbe röpítő, együgyű
varázs, szalma-bélelt jászol:
téli Nap, a nehéz begyű,
havas nádtetőkön gázol.*

*s apám vígan az udvaron
karácsonyfatalpat farag,
öcsémmel ámulva lessük.
Kölyökkutyánk havat harap,*

*vérszagot keres borzolva,
kormosszélű tisztásig fut,
hol hajnalban hullt a hóra
hízó torkából szökőkút.*

*Fedő alatt leves ázik,
jön az angyalhajas alkony,
s a Karácsony lehintázik
faggyúszagú fenyőgallyon.*

Vers karácsonyra

*A téli táj enyhén neurotikus,
de mégis ilyenkor születik a Kisjézus,
kell is, hogy a szívünkben megszülessen,
véres szemünkből szelíd szemével kilessen,
mert éppen ölni akarunk, agyart, körmöt növesztvén,
szétlőni a világot e szép karácsonyi estén.
Köd borítja agyamat, mint kint a téli tájat,
kapkodva kapaszkodok abba, ami még fájhat,
ami még lesz, ha lesz s leszek benne én is,
s nem ér velünk véget a nagy álmú Genézis,
nem akad torkán, kinek és minek is, a mondat,
mert nincs folytatás, pont helyett egy nagyot robbant;
suttogok hát együgyűn és remegve imádkozom:
legyen rügy a fákon a jövő tavaszon,
legyen szem, amely látja s világítson a nap,
záporozzanak ránk a megszárt ibolyántúli sugarak,
s legyen mese is, a régtől fogva közösen koholt:
éjszaka nyájas arcával mosolyogjon ránk a hold,
legyen szívünkben jóság, gonoszság is - csak legyen,
folytatódjék bent az embert csináló küzdelem,
szikrázzon az elme, bukva is legyen győztes,
mely az épülő házra májusfát tűz, tetőt tesz,
legyen születés és legyen halál is, testünkre szabott,
hogy a végén derűsen búcsúzva emeljünk kalapot,
legyen aki hisz, és legyen olyan is, aki kétségbeesik,
aki gyógyítja s aki felmutatja újuló sebeink,
legyen legyen, legyen, ki elhozza a jövőt,
az idén se szüljünk halott csecsemőt!*

Világszerte fokozódott a keresztényüldözés 2010-ben

(Magyar Kurír)

Az Open Doors keresztény emberi jogi szervezet adatai szerint ebben az évben világszerte fokozódott a keresztényüldözés.

A becslések alapján 100 millió embert üldöznek keresztény hite miatt – közölte az osztrák szervezet december 9-én. Az Open Doors segélyszervezet úgy véli, hogy összefüggés van a vallásszabadság kor-

látozása és az emberi jogokat sértő egyéb megnyilvánulások között. A keresztényellenes fellépések tragikus csúcspontja volt, amikor októberben 58 ember vesztette életét egy bagdadi keresztény templomban, szentmise közben elkövetett merénylet során.

A segélyszervezet megítélése szerint a muzulmán szélsőséges csoportok minden keresztényt

ki akarnak üzni Irakból. Fokozott vallási üldözés tapasztalható Pakisztánban és Indiában; szinte hetente érkeznek jelentések hindu szélsőségesek keresztényellenes támadásairól.

A segélyszervezet emlékeztetett a Nigériában elkövetett merényletre, mely több száz emberéletet követelt. Nehéz helyzetben vannak az Afganisztánban, Egyip-

tomban, Eritreában és Marokkóban élő Krisztus-hívók is.

Az Open Doors szervezet, mely 50 országban végez segélyszolgálatot, arra szólítja az államokat, hogy tegyenek többet a vallásszabadság megvalósításáért.

A szándéknyilatkozatok nem elegendőek ahhoz, hogy segíteni lehessen a vallási kisebbségek helyzetén.

Kis lépések művészete

A Kis herceg írója, Antoine de Saint-Exupéry, így kérte a Teremtőt a napi megpróbáltatások közepette:

Uram, nem csodáért és látomásokért fohászko-dom, csak erőt kérek a hétköznapokhoz.

Taníts meg a kis lépések művészetére!

Tégy leleményessé és ötletessé, hogy a napok sokféleségében és forgatagában idejében rögzítsem a számomra fontos felismeréseket és tapasztalatokat!

Segíts engem a helyes időbeosztásban!

Ajándékozz biztos érzéket a dolgok fontossági sorrendjében, elsőrangú vagy csak másodrangú fontosságának megítéléséhez!

Erőt kérek a fegyelmezettséghez és mérték-tartáshoz, hogy ne csak átfussak az életen, de értelmesen osszam be napjaimat, észleljem a váratlan örömeket és magaslatokat!

Őrizz meg attól a naiv hittől, hogy az életben mindennek simán kell mennie!

Ajándékozz meg azzal a józan felismeréssel, hogy a nehézségek, kudarcok, sikertelenségek, visszaesések az élet magától adódó ráadásai, amelyek révén növekedünk és érlelődünk!

Küldd el hozzám a kellő pillanatban azt, akinek van elegendő bátorsága és szeretete az igazság kimondásához!

Az igazságot az ember nem magának mondja meg, azt mások mondják meg nekünk.

Tudom, hogy sok probléma éppen úgy oldódik meg, hogy nem teszünk semmit.

Kérlek, segíts, hogy tudjak várni!

Te tudod, hogy milyen nagy szükségünk van a bátorságra.

Add, hogy az élet legszebb, legnehezebb, legkockázatosabb és legtörekenyebb ajándékára méltók lehessünk!

Ajándékozz elegendő fantáziát ahhoz, hogy a kellő pillanatban és a megfelelő helyen – szavakkal vagy szavak nélkül – egy kis jószágot közvetíthessenek!

Őrizz meg az élet elszalasztásának félelmétől! Ne azt add nekem, amit kívánok, hanem azt, amire szükségem van!

Taníts meg a kis lépések művészetére!

HARANGSZÓ

A ceglédi római katolikus egyházközség hírlevele

Megjelenik alkalmanként.

Kiadja a Cegléd Római Katolikus Plébánia

Szerkeszti Bokros Levente plébános

Lektorálta: Soósné Molnár Helga

Cegléd, 2700 Kossuth tér 3.

Felelős kiadó: Bokros Levente plébános

Készült: az Apáti Nyomda üzemében

CSATORNA U. 8. ☎ (06-30)9633-487, (53)313-565